

LUŠTĚNINY

Občasník PG, cena 15 Kč

35

BIPO

Švýcarsko

Maratony

Sicky Sock

Úvodní slovo

Ondřej Jerman

Čtenáři Luštěnin,

vše uteklo jako voda a už je konec trimestru. Za chvíli jsou tu Vánoce, za chvíli konec dalšího trimestru, kdy se budete znovu divit, proč jste dostali o dva body méně. No a za chvíli tady máme letní prázdniny. Takže už nemusíte oplakávat ty, které nedávno skončily. Kromě toho přeci do školy chodíte rádi, protože se rádi učíte. Osobně ale doufám, že raději čtete Luštěninu. Přesto, že v nich nenajdete rubriku „letní lásky“ ani rozhovor se známým fotbalistou, nabídka je velmi pestrá. Dozvíte se spoustu zábavných i potřebných informací. Například jak hoří učebnice latiny, jak probíhá hodina s profesorem Zavadilem, tajnou láskou všech studentek. Dozvíte se něco o profesoru Záhorovi, který nám poskytl rozhovor, také něco o Keltech, maratonech, primě a školních akcích. Čeká vás článek o koncertě dnes už legendárních Sicky sock, nebo o tom, jak to „chodí“ v tanečních. Zkrátka je toho spousta a já doufám, že Luštěninám zachováte čtenářskou přízeň, že se vám budou líbit stejně nebo ještě více než dřív. Doufám, že se vám budou líbit i úvodníky. Sebral jsem hozenou rukavici místa šéfredaktora, proto je nějakou dobu budu psát místo Vojty Pavlíka já.

Byl bych rád, kdybyste v tomto školním roce s Luštěninami více spolupracovali. Sbírejte perličky a postřehy z hodin a pište články! Jestliže chcete zůstat v anonymitě, poslouží vám schránka Luštěnin, které jste si jistě všimli v přezemí na nástěnce.

Mnoho úspěchů na školním kolbišti v následujícím trimestru!

Ondra Jerman

Redakce: Petr Besta
Přemysl Bureš
Jiřina Dvořáková
Jaromír Hanzal
Hana Hušková
Vanda Hutařová
Ondřej Jerman
Jana Lauermannová
Vojta Pavlík
Štěpánka Rygálová
Matyáš Taller
Lukáš Trněný

Do tohoto čísla přispěli:
Václav Nešpor
Milan Váňa

Sazba: Matyáš Taller
Fotograf: Petr Besta
Korektura: Hana Antonínová-Hegerová
Intendant PG: Emil Ubias
Vytiskla: Agentura Mountain

Obsah

Úvodní slovo	2
Údy plodnosti	3
BIPO	4
Taneční	5
Švýcarsko	6
Červená kladívka	8
Jak se běhají maratony	10
Sicky sock	12
Hodina s p. prof. Zavadilem	13
Pálení latiny a jiné pravdy	14
Cesta do Španěl	16
Krátký vtíp	18
Večer u Fryče s M. Hilským	19
Prima	20
S panem profesorem Záhorou	21
Kostel	22
Perličky z hodin	23
Red meat	24

Údy plodnosti

Ondřej Jerman

Kolik znáte staveb starých 4000 let? Pyramidy? Ištařinu bránu? A na našem území? Budete rádi, když najdete 800 let starou hradní zídku. Přesto i na našem území existují stavby, které vytvořili již Keltové a dochovali se dodnes. Jsou to menhiry, volně stojící kameny, které vztyčovali Keltové. V Čechách bychom našli na čtyřicet takových menhirů. Zatímco vědci označují za pravé menhiry dva, ufologové vidí menhir za každým patníkem.

Název pochází z keltštiny: men - kámen, hir - dlouhý. V Indii lingam - znamení, mužský pohlavní úd, také „ohnivý sloup“. Proč Keltové menhiry stavěli, není zcela jasné. Nabízí se několik vysvětlení. Jedním z nich je tvrzení, že takto vztyčený kámen měl představovat mužský pohlavní úd pro Bohyni (Matku). Díky tomu mělo dojít k větší úrodě na poli i větší plodnosti. Menhiry také údajně neutralizují a usměrňují proudy, které působí poruchy ve struktuře půdy. Menhir také mohl fungovat jako oltář, obětní místo nebo se díky němu někdo povoláný, citlivý k takovým energiím (šaman) mohl dostávat do transu. Menhiry jsou také spojovány s léčivými účinky. Také jsou spojovány s pozorováním určitých jevů na obloze. Senzibilové prý u menhirů zachycují energii. Zajímavé je, že menhiry byly často přinášeny desítky kilometrů k místu, kde měly být vztyčeny. Ve Francii bychom našli celé řady menhirů, přičemž některé měřily až 20 metrů.

Náš největší pravý menhir se jmenuje Zkamenělý pastýř nebo také Kamenný muž. Je asi 3,5 metru vysoký a metr široký. Váží se k němu pověst, podle které se každý rok posune o zrno písku k místnímu kostelu. Váží zhruba 5 tun a je z červeného železitého pískovce. Najdete ho v Klobukách nedaleko Loun. Pojedete - li od Loun směrem na Žatec, v Klobukách vás na menhir upozorní malá šipka. Po asi tří stech metrech přijedete k rozcestí, kde asfaltka končí. Vydáte se pravou polní cestou, projdete kolem čističky. Poté vám zbývá asi 300 metrů a jste u největšího menhiru v Čechách, stojícího zde od dob Keltů. Stojí na kraji pole, takže ho určitě nemůžete minout. I když je to jen obyčejný kámen trčící ze země, stojí zato dotknout se něčeho tak starého, něčeho, s čím se kdysi dávno lopotili Keltové, aby tu stál tisíce let.

Druhý pravý menhir stojí v Slavětíně, vesnici,

kteřá se nachází také nedaleko Loun. Je asi 2 metry vysoký a váží dvě tuny. V 17. stolení byl do něj zasazen železný kříž. Je z červeného železitého pískovce. Menhir stojí na kraji vesnice nedaleko opuštěného kostela Maří Magdaleny. Odtud se musíte vydat polní cestou, která vede podél budovy bývalého Sokola. Po zhruba pěti stech metrech uvidíte po pravé straně menhir připomínající babku s nůš. Odtud asi jeho název Baba.

Tyto dva menhiry nejsou jediné památky Keltů v okolí Loun. V obci, která se jmenuje Stradonice, najdete keltské opiddum. Jedná se o jedno z největších, nejnámějších a nejdochovalejších keltských

sídlí u nás. Jak řekl tamní chalupář, kterého jsem se ptal na cestu: „Jo, je to hustý, když si vezmu, že mi tady voko chalupy pobíhali nějaký divoši. Je to zajímavý, by voko tak kilometr.“ Tak jsem se vydal k místu, kterému se dnes říká Úvozový val. K místu nevede žádná značená cesta, vlastně posledního půl kilometru tam nevede cesta vůbec, takže pokud nenarazíte na nějakého místního obyvatele, budete nejspíš ztraceni. Nejdřív se tedy jde neznačenou lesní cestou, která ovšem náhle končí a pokračuje pouze vyšlapanou pěšinou. Nakonec vyjdete z lesa a bude se před vámi zvedat val. Jste u cíle. Za valem najdete kruhové pole, dříve keltské opiddum. Na druhé straně, naproti valu (u posedu) najdete zbytky zídky, kterou postavili už Keltové.

Takový výlet určitě stojí za to. Nikde vás nebudou rušit proudy turistů. A navíc: Kolik znáte v Čechách památek starých tisíce let?

BIPO

Jiřina Dvořáková

Když jsem dostala za úkol napsat něco o BIPu, dlouho jsem přemýšlela, co by to tak mohlo být. Na BIPu se toho dělo tolik, že vypsat úplně všechno je skoro nemožné a když ne nemožné, tak dost obtížné. Co je tedy na BIPu takového, aby si to zasloužilo speciální pozornost? O čem stojí za to něco napsat? Když jsem si tyto a další otázky položila, vyšla mi jednoslovná odpověď: divadlo. Pokusím se tedy teď osvěžit paměť těm, kteří na BIPu byli, a těm, kteří tam nebyli alespoň zčásti přiblížit, jaká představení se na letošním BIPu objevila.

Na divadelním parketu se jako první tradičně objevila sekunda. Letošní sekundáni si připravili představení SHERLOCK HOLMES ANEB ZTRACENÁ ZUBNÍ PROTÉZA. Příběh se odehrával ve starém hradě hraběte Draculy. Sekundánský Dracula v podání Zbyňka Hanzala se ovšem vůbec nepodobal Draculovi, jak ho známe z některých filmů nebo z muzikálu. Sekundánský Dracula byl zapomnětlivý stařík, kterého jeho manželka měla jaksepatří pod pantoflem. Celý příběh se pak motal kolem toho, jak Sherlock Holmes hledá Draculovu zubní protézu. Sekundánské představení mělo slabé chvílky, ale i naprosto úžasné momenty. Největší chybou snad bylo, že se hodně rychle střídaly scény a divák neměl čas se na nové scéně rozkoukat. Třídní profesor Buchar si moc nezahrál. Mé osobní hodnocení sekundánského divadla je 6 bodů.

Druzí se na scéně objevili primáni s představením TRPASLÍČEK A SEDM SNĚHUREK. Příběh byl, jak už název napovídá, předělanou verzí pohádky SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ. U tohoto představení si bohužel nemohu odpustit jistou kritiku. Příběh vypadal sice dobře, ale divadelní zpracování bylo už poněkud slabší. Celkový dojem působil poněkud chaoticky a diváci se smáli spíše chybám než úmyslným vtípkům. Kromě kritiky je ale nutné primány pochválit za poměrně zdařilé kostýmy a zvláštní vyznamenání by měl dostat trpaslíček v podání Jana Hendrycha. Mé soukromé hodnocení je prozatím na 4 bodech a přeji primě hodně úspěchů na příštím BIPu.

Jako třetí uvedla své představení kvarta. Hned na začátku odstavce poznamenám, že představení kvarty si získalo největší počet hlasů, a proto

se držitelem putovního poháru pro tento rok stali právě kvartáni. První místo kvartě vyneslo představení BROUČCI. Hlavní osnovou příběhu bylo, jak se k broučkům dostal elektrický proud. Hlavní roli v tomto divadle sice sehrál Jan Pára v roli Broučka, nejlepší herecký výkon ale nejspíš předvedl Matouš Pilnáček v roli Kmotříčka. Co k tomuto divadlu ještě říct? Většina vtípků v představení byla pochopena, nedošlo k žádné závažnější chybě a objevila se tu i jistá zvláštnost-scény, kdy broučci poletují ve tmě za svitu baterek, a v případě kmotříčka dokonce i opravdové svíčky. Jediným nedostatkem snad bylo, že se nepodařilo dostat profesorku Bubeníčkovou do žádné hlavní role a třídní kvarty se spokojila s rolí zvukaře. Mé osobní hodnocení se shoduje s 1. místem, které představení získalo: 10 bodů.

Čtvrté představení způsobilo, že William Shakespeare se nejspíš obrací v hrobě. Tercie vystoupila na pódium s představením ROMEO A JULIE. V představení byly většinou použity původní texty, které byly jen místy doplněné o vlastní nápady terciánů. I přes původní texty ale nešlo o žádnou vážnou hru a diváci se i při tomto představení mohli pořádně zasmát. Kostýmy a scéna vypadaly také dost slušně, s texty byl ale trochu problém. Nejednou se stalo, že herci vypadli text. V těchto situacích nám ale terciáni ukázali, že improvizovat dokážou skvěle. Za skvělou improvizaci i za krásné ztvárnění role jistě zasluhuje zvláštní pochvalu Michal Černík, který si v Shakespearově dramatu zahrál Julii. Klidně se také musí ohodnotit i to, že terciáni byli první, kdo aktivněji zapojili svého třídního profesora. Paní profesorka Hegerová si zahrála Juliinu chuťvu. To Michalovi Černíkovi bylo dostatečnou motivací, aby svou roli hrál obzvláště procítěně v okamžiku, kdy jako Julie vyhání svou chuťvu-profesorku Hegerovou se slovy „Ošklivá, hnusná, plesnivá“. Tercie a jejich podání ROMEO A JULIE získalo na mé soukromé stupnici jasných 9 bodů.

Poslední studentské divadlo předvedla kvinta. I oni, stejně jako sekunda, přišli se SHERLOCKEM HOLMESEM. Sherlock kvintánů se ale nevydal hledat zubní protézu zapomnětlivého Draculy, ale vydal se hledat zločince, a to dokonce

do jiné doby. Sherlock Holmes se tedy ocitl v moderní době. Kvintánům se skvěle podařilo vystihnout zmatek Sherlocka, když se ocitl v jiné době. Téměř výborné bylo i zpracování jednotlivých scén. Všechno trochu kazil fakt, že kvintáni neuměli text a skoro všechno četli. Kupodivu to ale vůbec nevypadalo divně, ale spíše legračně. Kdo z kvintánů zaslouží pochvalu? Určitě Matyáš Taller za skvělý úvod divadla a občasné perfektní vstupy. Ani profesor Machačný by neměl zůstat zapomenut, protože se kvintě postaral o nádherný úvod a zajímavý závěr. A hodnocení? 9 bodů.

Divadlem, které bylo očekáváno s největší zvědavostí, bylo bezesporu divadlo profesorů. A profesori nezklamali. Úvod v podání profesorky

Šabakové, která četla báji o praotci Čechovi nejspíš mnohé vyděsil, ale ve chvíli, kdy se na scéně objevil profesor Machačný, se vše začalo odvíjet očekávaným směrem-dobře zpracované a legrační divadlo. Během představení jsme se dozvěděli, že praotec Čech byl ve svém dětství vlastně Smolíček Pacholíček. Smolíčka úžasně zahrál profesor Váňa, jeho opatrovníka jelena profesor Zavadil. Na profesora Buchara zbyla trochu prapodivná, ale o to vtipnější role „laň v říji“. Profesor Machačný dostal roli vypravěče a profesorky Hegerová a Šiftová zahráli spolu s paní ředitelkou Cvrčkovou jezinky. Ti, co profesorské divadlo viděli, budou jistě souhlasit, že zaslouží 10 bodů.

Taneční

Petr Besta

A je to tu zas. Každoročně čeká sextu zpestření. Zpestření takového kalibru, že si na něj rád zavzpomíná každý. Bez rozdílu pohlaví, přesvědčení i barvy vlasů. Pro ty, kteří mají rádi zábavu, tu manželé Koškovi již několik let pořádají taneční kurzy. Jiné kurzy, než je tento „Koškův monopol“, Liberec nabídnout nemůže, a tak platím 1800 Kč a má představitost celý den vytváří ty nejbizarnější situace. Teď už jen nechat švadlenku upravit oblek po tatínkovi, koupit rukavičky v nejbližší galanterii a vyrazit. Před kulturákem se již patnáct minut před začátkem tvoří skupinky nervózních studentek. „Hin sa ukáže, estli pro nás někdo přinde,“ zaslechl jsem. Po první hodině vše nabralo rychlost smrtosného pádu. Čača, blues, waltz, mazurka, valčík, tango, foxtrot, polka. Jedna studentka uvedla, že je na polce závislá. Pokud se alespoň jednou do týdne nezpokuje, tak se dostaví depresivní stavy, při kterých pomýšlí i na sebevraždu. Sál (postrádající jakýkoli náznak klimatizace) skýtlá další úlisnost. Vedro. V saku, ve kterém by se dala vykonat pouť na severní pól, musíte tančit celou hodinu a půl. Kapka potu, která pomalu stéká z čela přes obočí až ke špičce nosu, kde visí a nebezpečně se houpe do rytmu hudby, působí mučivý stud. V této situaci děkujete tanečnímu bohu, že stvořil otáčky (při mazurce a blues), ve kterých je dopřáno tanečníkovi nepozorovaně utřít tyto nepříjemné známky termoregulace. A tanečnice (mnohdy

spoře oblečené) si stěžují, jaké je tu nesnesitelné vedro. Jen ať si zkusí tancovat v kabátě. Jestliže jste se narodili v dobré rodině, tak se vaši rodiče přijdou podívat jenom na věneček. Lituji ty, jejichž maminky hodlají odložit jakoukoli pracovní schůzku, jen aby byly přítomny každému zaškolbrnutí, pádu a trapasu své milé dcerušky a co nejlépe, zachytit ji na kameru, která (jen aby bylo dosáhnu-to co největších efektů) svítí jako strážní reflektor. Tento článek neměl čtenáře odradit od těchto kurzů. Ba naopak. Radím vám, jestli chcete zažít nějakou legraci, bez váhání se tam přihlaste. Pouze stolování mi přijde jako ztráta času. Stolování je akce, kde se zaplatí 130Kč za to, abychom mohli okusit večeři v rekordně dlouhém čase. Jestli si prozíravě sednete k levé části pódia, dostanete jídlo jako jedni z prvních. Jinak si na něj asi půl hodiny počkáte... Dojíte a stejně musíte čekat na ty ve vzdáleném rohu, kteří teprve dostali předkrm. Kvalita jídla ani zdaleka neodpovídala 130 korunám, a tak mě napadlo: „Nevydělává tady náhodou někdo strašný prachy?“ A nakonec několik dobrých rad: Dívky, pořičte si zavřené boty, jinak vaše prsty budou trpět. Kluci, když si vyberete nějakou pěknou holku při pánské volence, utíkejte rychle.

Švýcarsko

Hana Hušková

Když teď, v půlce října, usedám k počítači, připadá mi náš výlet do Švýcarska hrozně dávno. A přitom to je pouhých šest týdnů, kdy jsme se my, studenti sexty a septimy, sešli na libereckém autobusovém nádraží. Bylo to poslední prázdninovou sobotu a dost jsme nadávali, že nám „škola“ začíná tak brzy. Neříkali jsme to ale tak nahlas, aby to slyšeli vedoucí výměny - profesoři Kloz a Quirenzová.

Žlutý autobus Student Agency přijel včas, my jsme nasedli a odjeli do Prahy. Na Florenci jsme si chvíli počkali a v devět hodin večer jsme vyjeli linkovým autobusem do St. Gallenu. V autobuse bylo za chvíli nedýchatelné a spát se moc nedalo. Naštěstí cesta trvala jen přes noc a proběhla celkem v klidu, až na malou nepříjemnost na švýcarských hranicích, kde celníci vyvedli z našeho autobusu jednu cestující a my jsme pokračovali bez ní...

V šest hodin ráno jsme dorazili do St. Gallenu. Vyložili jsme věci a rozechvěle čekali na příchod našich hostitelů. Velmi rozechvěle - jednak proto, že jsme je naposledy viděli v létě a jejich rodiny jsme ještě nepoznali vůbec, a také proto, že byla zima a mokro. Ostatně jako celé letošní léto ve Švýcarsku.

Od půl sedmé začali přicházet první hostitelé a odvádět si nás do svých domovů a vstříc nedělnímu programu v rodině. Někde to bylo hlavně dospívání předešlé noci, jinde poznávání okolí, a Vojta byl dokonce na zlaté svatbě prarodičů svého Švýcara! Já jsem jela se svým Benim na kole k Bodensee. Bylo to příjemné - sluníčko krásně svítilo (!), ale asi po dvou kilometrech jsme zjistili, že mám úplně prázdnou duši. Pomoc jsme našli za dvacet minut, kdy mi kolemjedoucí cyklisté kolo nafoukli. Největší legrace ale byla, když jsme pak přijeli k Bodensee a já jsem si všimla, že pumpičku mám připevněnou na rámu kola :-). Večer se sešla celá rodina u večeře a já jsem zjistila, že moje „paní-máma“ je nejenom velice příjemná, ale kromě toho i výborně vaří. Jenom jedno doporučení: bude-li vám někdy někdo nabízet stgallenský buřt, klidně ho odmítněte. Tato krajová specialita má totiž vzezření mužského pohlavního údu a chuť papundeklu.

V pondělí ráno nás uvítal ředitel gymnázia ve velké aule školy a seznámil nás jak s historií města St. Gallen, tak se systémem zdejšího gymnázia (který

je tak složitý, že jsem ho ani po několika rozhovorech s Benim na toto téma nepochopila). Pak jsme si šli po skupinkách prohlédnout školu. Je to krásná velká budova, má starou část a novou přístavbu. Tyto obě části tvoří čtverec, v jehož středu je dvůr s vodní nádrží a venkovními stolky menzy. Škola má několik tělocvičen, úžasnou knihovnu a opravdu mnoho učeben. Zajímavé je, že neexistují třídy, jak je my známe - studenti mají každou hodinu v jiné učebně a mají možnost pronajmout si na odložení věcí skříňku.

Součástí pondělního dopoledne byla i návštěva vyučování. Naše skupinka se dostala na hodinu němčiny. Švýcaři se němčinu učí téměř jako každý jiný jazyk, protože to, čím mluví, má k Hochdeutsch opravdu hodně daleko. Hodina pro nás ale nebyla moc zajímavá, protože jsme jenom koukali - a kromě toho vyučující pravil, že jsme z východní Evropy, a to nám trochu zvedlo mandle.

Odškodnění přišlo záhy, a to ve formě oběda ve školní jídelně. Zdejší menza je sice i na Švýcary dost drahá, ale vaří dokonale.

Dopoledne jsme pracovali na projektech. Byli jsme rozděleni do několika skupin a každá si vybrala téma, které v průběhu výměny zpracovávala, a výstupem měl být text v cizím jazyce. A témata? Čokoláda, Využití volného času, Kultura v St. Gallenu a

K večeru se nás několik Čechů sešlo u Benih doma, neboť on a ještě další Švýcaři šli demonstrovat proti extrémně pravicovému politikovi, který zrovna v St. Gallenu řečnil. Prý to tam hodně kontrolovala policie a paradoxem bylo, že do sálu, kde měl onen politik projev, pustili jenom jednoho z našich hostitelů - Solunu, který sympatizuje s anarchisty a komunisty. Pro policisty ale asi bylo rozhodující tričko se švýcarskou vlajkou, které měl na sobě.

Druhý den dopoledne jsme byli na prohlídce města. St. Gallen má hezké historické centrum, ale hyzdí ho různě namalované figuríny medvěďů (medvěd je symbolem města) - prostě nechutné kýče. Velká část prohlídky byla věnována rovněž baroknímu chrámu a klášteru. V chrámu jsou na stropě tmavé fresky „ozdobené“ odporně malachitově zelenými ornamenty, které se vinou jako hadi. Má to prý být

nádhera. Co je ale třeba říct, že v chrámu jsou opravdu krásné varhany a v klášteru pozoruhodná stará knihovna. Odpoledne už bylo pro mnohé zajímavější, protože na programu byla návštěva čokoládovny firmy Maestrani. Nejdříve nám bylo zhlédnout film o čokoládě, což byla hlavně propaganda zmíněné firmy, ale člověk se dozvěděl i pár zajímavých informací třeba o druzích čokolády nebo o způsobu výroby. Co by vás mohlo zajímat je, že bílá čokoláda přece jenom je čokoládou. Nedává se do ní ale kakaový prášek, pouze kakaové máslo. Pak už následovala samotná prohlídka výroby. Výklad probíhal v angličtině, ale průvodkyně byla původem česká Němka, takže když jsme něčemu nerozuměli, ochotně vysvětlila i česky. Šli jsme po rampě, kolem nás byly prosklené stěny a na pásech pod námi jezdily spousty čokolády... hlavně mléčné s oříšky, tu mají Švýcaři nejraději. Nakonec jsme ještě navštívili obchůdek s čokoládou a všichni jsme si nakoupili. Při čekání na zpáteční autobus jsme se pak všichni krčili ve stínu, aby se nám sladkosti neroztékly, bylo totiž opravdu teplo. Ve středu jsme navštívili místo úzce spojené s českými dějinami - Kostnici a v ní Husův dům, kde se nachází muzeum. To navštěvují snad pouze Češi. Po obědě jsme nasedli na loď a odjeli do německého historického městečka Meersburg. Část se šla podívat na hrad a do centra, kde na zvláštní přání zapěl ruský „umělec“ Ave Maria, dočkal se však pouze potlesku (franky za ten výkon nikdo obětovat nechtěl). Pak už jsme se jen smočili v Bodensee a jeli zpět. Byli jsme zmoženi třicetistupňovým vedrem a večer jsme všichni hleděli dostat se co nejrychleji do postele. Čtvrtek byl den čekání. Nejprve jsme všichni, my i naši Švýcaři, odjeli na prohlídku sýrárny. Podívali jsme se, jak se vyrábí pravý Appenzeller (mimo chodem, průvodkyně byla původem Slovenka, takže když jsme nerozuměli...), a pak jsme dlouho čekali, než dorazil jeden ze švýcarských profesorů. Pak přijel autobus, kus jsme ujeli, ale museli jsme se vrátit k sýrárně pro peněženku. Na druhý pokus už jsme odjeli definitivně, ale pak nám zas ujel vlak. Lanovka na vrchol Ebenalp nám naštěstí neujela, takže jsme vyjeli nahoru a tam byla opět hodinu pauza (grrrrr!!!!!!). Následoval sestup dolů, návštěva

městečka Appenzell a odjezd do St. Gallenu. Slával Den byl zakončen rozlučkovým večerem s promítáním snímků z dílny našich hostitelů. Bylo to docela hezké až na to, že nebyl nijak vyřešen zasedací pořádek, takže se stoly rozdělily na „české“ a „švýcarské“. Spát šli všichni až dlouho po půlnoci a poslední den, v pátek, už jsme měli vážně dost. Dopoledne jsme ještě dodělávali projekty a spolu s našimi hostiteli reflektovali a hodnotili naši výměnu. Ukázalo se, že některým Švýcarům (hlavně dívkám) vadilo, že prý se nedružíme a jsme spíš pohromadě v české skupince. To je fakt, v cizím prostředí pro nás byli známí lidé - spolužáci - jistotou. Ironií bylo, že ti, kteří toto kritizovali, se vzápětí nahrnuli na oběd a sedli si všichni spolu, takže na nás Čechy opět zbyla místa u sebe... Podle mého názoru spíš záleželo na tom, s kým si vzájemně lidsky rozumíme - a pak to, jestli to byl Čech či Švýcar nehrálo takovou roli. Ale je pravda, že jeden týden, ještě ke všemu nabitý událostmi, je na nějakou výraznou „družbu“ příliš krátký. Odpoledne jsme pořizovali dárky pro příbuzné a dospávali v parku před školou. Nato jsme se sbalili a v osm hodin večer nám jel autobus. Na zastávce jsme se ještě navzájem učili jazykolamy. My jsme přispěli klenoty „strč prst skrz krk“ a „řeřicha“, Švýcaři pak předvedli nějaké chrchlání, které prý znamenalo „polička v kuchyni“ a pak nějaké šišlání, ve kterém figurovali papež a slanina. Loučili jsme se intenzivně, netrpělivý řidič nás ale co chvíli popoháněl, a tak jsme zamáčkli slzu v oku a kolem čtvrt na devět jsme vyjeli směr Liberec. Cesta zpět byla asi stejně příjemná jako cesta tam. Dokonce ještě „příjemnější“, neboť na Černém mostě byly ráno, když jsme dorazili, ještě stále zavřené záchody. Východ slunce jsme pozorovali z autobusu a před osmou hodinou jsme dorazili do Liberce. Musím říct, že energie už nám mnoho nezbyvalo. Jistě, ale stálo to za to.

Červená kladívka

Lukáš Trněný

„Tak co, Alois, kolik si jich dneska dáme, co myslíš?“ tázá se mě kolega Josef. Jako ostatně každý týden. „Teď pojedou ze školy, mohly by to být slušný. Tak osm, jó.“ Josef souhlasně přitakává. Steduji ho. S pílí nejvyšší cídí odznak našeho šerifského řádu. Napadá mě, že bych to měl taky udělat. Pro větší autoritu. Ono když těm lotrům pak namíříte vyleštěným průkazem do očí a oslepí je příval záře spravedlnosti, nezmohou se už většinou na nic. Jsou ovšem i horší černí pasažéři. Ti se třeba snaží hádat a leckterého mého mladšího kolegu už zmátli, ale na mě si nepřijdou. Já už se v týchle branži pohybuju nějak pátek a na všechny výmluvy dokážu hbitě vymyslet argument. Dost často se mi osvědčilo třeba „Zaplatíš to, a basta!“, jo, to zabírá.

„Nemělotoužjet, Alois?“ podupává Josef nervózně.

„Čoveče, mělo,“ podupávám já.

„Tak to má asi zpoždění, ne?“ odhaduje Josef.

„Jo. Pamatuješ jak bývaly dřív přesný?“

„No jasný, to bejvala jiná práce,“ povzdechne si smutně a v návalu nervozity nebo bůhví čeho si zapaluje cigaretu. Popílek mu padá na průkaz.

„Hele, Pepo, dej bacha, koukej, kam ti to padá! To bys našincům nešel moc dobrým příkladem.“

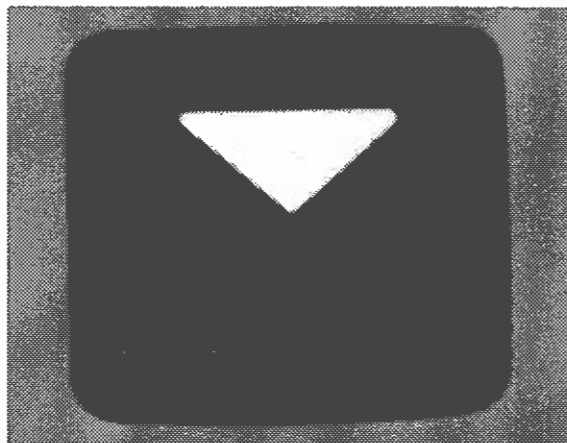
Josef se spěšně omlouvá, povysazuje si brýle a začíná odznak znovu cítit. Pod bundu mi začíná lézt zima. No už by to ale sakra mohlo jet!

„Už je tady!“ křičí Josef, který má o dvě dioptrie méně než já a ne nadarmo se mu v kanclu přezdívá Ostříž..

„No jo!“ zaznamenávám o pikosekundu později, „už je tady.“ V zatáčce se mihne aerodynamický tvar karosy a se skřípěním brzd, ne nepodobným vřískotu sražené školačky, zastavuje metr za zastávkou. Dobíháme, ale nezlobíme se. I mistr řidič jednou přejede.

Se vzdušnou hrudí nastupuji do dveří u řidiče. Josef za mnou. Už si tak nějak zvykl, že v autobusu při akci jsem neformální kápo. Dveře se zavírají. A teď už jsme jen my a potenciální černí pasažéři. Zkušeným pohledem přejíždím po cestujících. Dneska to teda bude nad očeká-

vání! Žádných osm! To bude větší úlovek než na Jinolickejch rybnících. Jen se těšte, holomkové. Na mobily a na značkový oblečení to má, ale na jízdenku ne. Však ono se vám to pěkně prodra-

ží! Už žádný kapesný promrhaný za blbosti - teď to pěkně všechno pude na pokutu! Ale copak to! Najednou jsou všichni takhle malinký, snaží se vsáknout do sedačky a jejich ksichtíky nabírají barvu týden zkaženého mlíka. Takový chvíle mám rád. Pochopili! Teď dostanou co proto.

Kdo ale nepochopil, byl řidič. Vůbec se nerozjel a hrozivě na mě koulí očima. A to jsem si myslel, že takovéhle koulení ovládáme jen my, revizoři.

„Oranžovej pruh!“ prsknul na mě řidič.

„Eh?“ nechápal jsem.

„Hu?“ nechápal Josef.

„Stojíte v něm!“ pokračoval řidič.

Uvažoval jsem, jestli jsem nešlápl do něčeho páchnoucího.

„Jste snad pitomej? Stojíte v oranžovém pruhu a to nikdo nemůže! Na to je vyhláška. Tam já musím mít výhled!“

„Cožéé? Já jsem revizor, prosím! Já tady můžu stát, jak chci!“ zamračil jsem se.

„Já jsem taky revizor...“ snažil se prosadit Josef, ale nikdo ho neposlouchal. Já jsem tady totiž kápo.

„Jó, revizor, to tady může říct každý!“ smál

se řidič.

„No dovolte?! Tady je můj průkaz!“ klepal jsem se vzteky.

„A tady můj!“ podával Josef svůj průkaz, ale nikdo si ho nebral.

„Cha chá! Tohle se prodává na každý pouti,“ ušklíbl se.

Tak toho už bylo dost. Takhle zesměšňovat naše povolání a srovnávat ho s nedůstojnými kejklířskými akcemi! A ještě k tomu je to pracovník MHD, takřka bratr v povolání! Ten by měl spolupracovat a ne takhle nemístně nabourávat naši autoritu! Krev mi buší do spánků, dělá se mi pěna u úst a barevné kruhy před očima. Vše okolo mě se slilo do husté

barevné kaše, nic nevnímám a soustředím se jen na toho zlomyslného chlápka před sebou. Propaluji ho laserovým pohledem. Že on pakuje s černými pasažéry!

„Ukaž jízdenku, neřáde!“ chroptím.

„Ježiš, Lojzo, vždyť to je řidič! Seš asi přepracovanej, to je profesionální deformace nebo tak něco...“

„Tak ty to nezaplatíš?“ pokračuju.

„Není von šiblej?“ usuzuje řidič.

Pepa se mnou třese, ale nepomáhá to. PRÁSK!

Vzpamatovávám se až

s třeskotem rozbitého skla. Procítám... Ne! T-to ne! Celý svět se mi náhle zhroutil. Panebože! Ty neřadí!

Drzí školáci použili kladívka upevněná na oknech, která mají sloužit při autonehodě, aby se dalo dostat s autobusu pryč. Né! Ztracení parchantí! Vykutali si cestu ven a unikli pokutě!

Se sklopenými hlavami kráčíme s Pepou zasněženým Libercem. Vločky se nám posměšně vpíjejí do kabátů. Ale my se nevzdáme. Přejde čas, kdy tady nebude jediný černý pasažér. A to naší zásluhou. Ale aby něco takového bylo možné, rozhodně musí z autobusů zmizet ta prokletá červená kladívka!

Jak se běhají maratony

Štěpánka Rygálová

Když se dnes podíváte kolem sebe, uvidíte, že pracující lidé se odreagovávají každý po svém. Někdo chodí do posilovny, někdo je členem filmového klubu, jiný chodí hrát golf nebo jen tak relaxuje u půllitru. Jedním způsobem relaxu je také běh na dlouhou trať, v tomto případě právě maraton. Mezi maratonci najdete všechny možné věkové skupiny od osmnáctiletých mladíků po osmdesátileté staříky, kteří počítají, zda běží svůj třístý nebo třístýprvý závod. Já jsem se pro napsání článku o maratonech rozhodla proto, že můj tatínek je jedním z těch, co relaxují právě během.

Maraton je závod v silničním běhu, který je dlouhý přesně 42 192 metrů. Tento závod je nazvaný podle osady Maraton v Atice v Řecku, odkud podle pověsti v roce 490 př. n. l. vyběhl řecký voják po vítězství Řeků nad Peršany. Onen mladík běžel s touto zprávou do Atén, kde po jejím oznámení klesl mrtev k zemi.

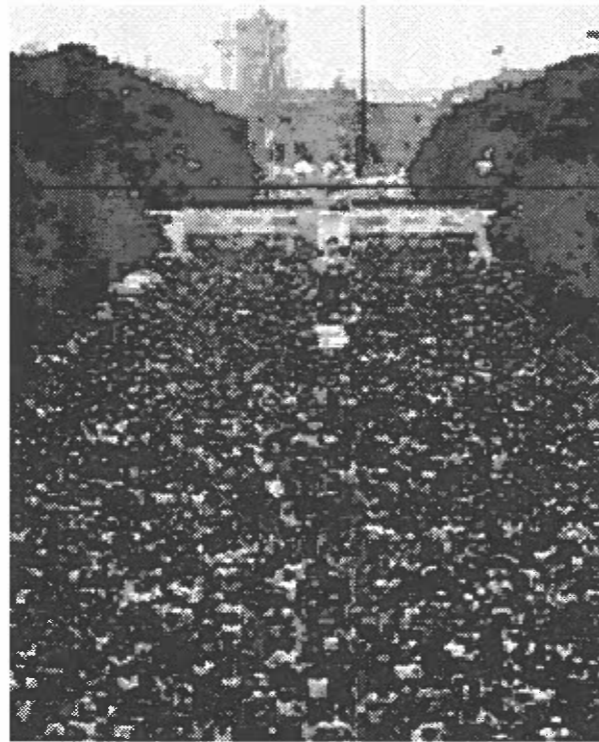
První maraton byl uspořádán na I. olympijských hrách v roce 1896 na trati Maraton - Atény, která měřila 40 200 metrů (tento závod byl pouze pro muže, pro ženy byl až od roku 1988). Dnešní délka maratonu byla vyhlášena pro VIII. olympijské hry v Paříži.

Obecně by se maratony daly rozdělit do dvou skupin. První skupinou jsou malé maratony, které pořádají malá města nebo vesnice. Na těchto maratonech je maximálně tak 300 běžců a závod mohou doprovázet psychické podpory například na kolech.

Do druhé skupiny patří obří maratony, kterých se účastní desetitisíce nadšenců. Tyto maratony pořádají velkoměsta a často se běží kolem památek. Mezi tyto maratony patří maraton v New Yorku, v Londýně (ten v poslední době proslavila maratonkyně Paula Radcliffová, která šokovala tím, že si během závodu jednoduše podřepla na trati, vyčůrala se a ještě stihla udělat ženský rekord trati), v Amsterdamu, v Paříži, v japonském městě Fukuoka a třeba také maraton v Berlíně. Právě o berlínském maratonu bych se chtěla zmínit trochu víc. Byla jsem totiž 25. září 2005 jednou

z fanynek.

Prvním bodem každého závodu je vyzvednutí čísla (tedy kromě přihlášení, které u těchto velkých maratonů probíhá přes internet). V Berlíně se

číslo vyzvedávalo den před závodem v obrovském výstavišti. Když jsme podle plánu dorazili do té správné haly, tak si náš běžec došel pro číslo, čip, který musí mít každý závodník na tkaničce, aby se mu mohl počítat čas a mezičasy, a také igelitku s praktickými dárky od sponzorů (najdete v ní třeba Adidas tkaničky, sprchové gely, energetickou tabletu nebo třeba houbičku na osvěžování).

Druhým bodem už je vlastně samotný závod. Vzhledem k tomu, že v Berlíně bylo 39000 účastníků, byla jsem velmi zvědavá, jak bude vše probíhat (do té doby jsem se byla podívat na větším maratonu pouze v Praze a ten měl okolo pěti tisíc účastníků). Čím blíže jsme byli startu, který byl u Brandenburské brány, tím plnější byly dopravní prostředky. Když jsme vystoupili, tak se stačilo pouze rozhlédnout a už jste věděli, kdo dnes závodí. Většina závodníků na sobě totiž měla žlutý igelitový pytel s nápisem Adidas, který vypadal jako pláštěnka bez rukávů a sloužil k udržení tělesné

teploty. Kdo neměl pytel, měl na sobě alespoň tričko z nějakého maratonu, případně granáty s vodou a iontovými nápoji kolem pasu. Všichni tito závodníci směřovali do šaten, které byly podle čísel u jednotlivých aví, do kterých závodníci odložili vše přebytečné.

My nechali našeho závodníka závodníkem a šli jsme na start. Na těchto velkých maratonech se startuje po vlnách. Jedna vlna měla zhruba kolem sedmi tisíc běžců a byly členěny podle toho, s jakým časem závodník doběhl v minulých maratonech. Etiopany jste tedy mohli najít ve vlně A, my jsme hledali tátu ve vlně F.

No, co se dělo kolem nás pět minut před startem, je skoro nepopsatelné. Od šaten se nepřetržitě valily davy nových a nových běžců, kteří se zařazovali do vln a to nejen vyznačenou cestou. Někteří dokonce přelézali mantinely, aby se dostali na začátek vlny nebo ke svým známým. Čím blíže byl start, tím více bylo maratonců (i maratonkyň !!!), kteří si ulevovali před závodem do zdejšího křoví, protože toi-toi byly plné a oni prostě před závodem museli, protože věděli, že další tři, čtyři hodiny nebo víc budou muset pouze běžet a potřeba by jim pouze snížila čas. Před startem také probíhalo velké rozcvičování. Když jsem se rozhlédla kolem, bylo to úžasné. 39 000 nadšenců se společně rozcvičovalo a povzbuzovalo do závodu. Zhruba dvě minuty před startem začali závodníci svlékat igelitové pytle a přebytečné oblečení a to vše házeli na nás, publikum. Mezitím také pořadatelé rozdali závodníkům balónky s logem maratonu a už mohlo začít odpočítávání. Po odstartování maratonci vypustili balónky a začali vybíhat. Start trval asi 30 minut.

Zatímco běžci běželi, šli jsme se podívat do areálu cíle. Tam jsme koupili tričko s logem maratonu, zmapovali občerstvení (mimořadně měli výborné karamelové machiatto) a pak už jsme čekali na prvního závodníka. Všude kolem nás kroužily hostesky a rozdávaly různé reklamní předměty od pišfalek přes lízátko až po žluté nafukovací tyče s logem Adidas.

Dvě hodiny uběhly jako nic a už tu byl první běžec, vítěz, který přiběhl s časem 2:04, asi deset minut po něm přiběhla ženská vítězka z Japonska. Pro mě to bylo naprosto neuvěřitelné. Museli tedy běžet rychlostí okolo dvaceti kilometrů za hodinu!!! Takhle rychle nejedu ani na kole.

Náš závodník přiběhl asi dvě minuty po čtvrté hodině a my, ač jsme bedlivě sledovali všechny přibíhající, jsme ho neviděli. Přesunuli jsme se na místo srazu a očekávali jsme, s jakou se vrátí. Dokulhal s medailí na krku (tu dostávají všichni účastníci) a byl šťastný, že to zase zvládl, i když ne v čase, který si představoval. Také nám tvrdil, že to byl poslední maraton, ale za čtrnáct dní běžel maraton další. Tentokrát to byl maraton benešovský, který měl necelých sto účastníků a byl to jeden z těch maratonů, kde jsme dělali doprovod na kolech.

Já osobně mám na maratonech ráda start a první přibíhající. Nemám ráda pohled lidí přibíhajících po třech a více hodinách. Tito lidé často běží „na doraz“ a pak nemohou týden chodit, ale stejně běží maraton další, protože je to prostě jejich koníček. Mám dva nepěkné zážitky. První je z Mezinárodního pražského maratonu, kdy jsem viděla přibíhat lidi s prodřeným podpažím a trísly až do krve, a druhý je z maratonu, který vedl kokořínským údolím. Tam bylo poměrně hodně lidí, kteří šli, protože měli křeče. Kdyby šli kilometr před koncem, dalo by se to pochopit, ale někteří z nich šli už deset kilometrů před koncem, protože měli křeč.

Ještě jsem se chtěla zmínit o tom, že každých pět kilometrů najdeme občerstvovací stanici, na které jsou běžcům podávány nápoje (iontový nápoj, voda čaj), banán, perník, čokoláda nebo třeba sůl, když mají křeče. Na těchto „občerstvovačkách“ jsou také lavory s vodou a houbičkami, kterými se běžci osvěžují.

Co říci závěrem? Pokud chcete být jedním z těchto nadšenců, stačí alespoň obden zaběhnout 20km a po roce můžete jet na maraton třeba do Prahy. Každopádně hodně odvahy a statečnosti!!!

Sicky Sock

Vanda Hutařová

Je 16. září 7 hodin večer a půlka Liberce nacpaná v Experimentálním studiu PKO. Co že je to za slavnou událost, že se zde všichni shromáždili? Přece koncert Sicky Sock! A už přicházejí, ale co to? Nerozmnožili se nám trochu? Jakto, že jich je pět? Všichni jsou v kapuci.. kdo je kdo? Jasně rozeznávám jenom Pepu, který se jako obvykle tyčí nad všechny své kolegy. A to jejich intro? Hm, tak to se folk-rocku moc nepodobá..

Hned po zahajovací skladbičce nám zpěvák Pepa představil kromě stálých členů ještě dva nové - Standu a Jirgena, kteří do skupiny vnesli nový hudební prvek, a sice beatbox. Následující úvodní Pepovu řeč už poslouchal málokdo, neb se zraky mnohých z nás přenesly na Přemkovu elektrickou kytaru, která zřejmě vystupovala na jejich koncertě poprvé. Vzduchem se neslo očekávání něčeho velkého. Jen hlouček nezasvěcených fanoušků v rohu vedl bouřlivou debatu o Petrově krátké kšticí (kluci si kapuce sundali). Konečně začali hoši hrát. S elektrickou kytarou a beatboxem v pozadí to bylo skutečně o něčem jiném. Mezi diváky překvapivě panovalo ticho. Asi si nikdo nechtěl nechat ujít ani jeden tón. Všichni si vychutnávali perfektní kulturní zážitek a přijímali veškeré novinky s nadšením. Řekla bych, že na sobě tahle skupinka pěkně zapracovala. Snad jediná věc, která zůstala na stejné úrovni, byl Pepův zpěv.

Během vystoupení nám byly představeny i nové písničky, např. Bytosti, Sion, Poutník. Přiznám se, že z některých nových textů jsem měla smíšené pocity, přišlo mi, že to tak trochu není jejich styl, ale věřím, že někoho tím určitě oslovili. V repertoáru jsem hledala jejich „hit“ Tělocvik, ale kde nic tu nic. Už jsem se zalekla, že mi nezbude, než si ho pustit doma z CD Live aus Liberec od Sicky Sock, ale nakonec jsem se ho přece dočkala v předávku a s Přemovou 12cti strunovkou (praskla mu struna na el. kytáře). Myslím, že jestli něčím umí kluci zaujmout, pak jsou to jejich vtipné a duchaplné texty, které u jiných amatérských skupin sotva naleznete (mnohdy ani u profesionálních).

Další vystoupení Sicky Sock by se mělo odehrát 14. nebo 15. listopadu na studentském festivalu Fjodorův sen (prostory KÚD). Všichni fanoušci by si ho měli rádně vychutnat, neboť je to poslední

vystoupení. Poté se skupina rozpadne, tedy pokud si to kluci nerozmyslí. Jestliže ještě nemáte CD, měli byste si ho rychle sehnat nebo si alespoň stáhnout několik dostupných písniček z oficiálních stránek sicky-sock.wz.cz, abyste měli na co vzpomínat.

Po vystoupení Sicky Sock však koncert neskončil. Pokračovalo se v rychlejším rytmu dál, tentokrát se skupinou Mistream. I ti zde měli hojně zastání fanoušků, především z Jeronýmova gymnázia. Bylo nám oznámeno, že zpěvák není ve stavu, kdy by mohl zpívat, a tak nám nabízejí pouze instrumentální složku. Věřím, že to málo komu vadilo. Kluci nám dokázali, že hrát rozhodně umějí. Sál už nebyl tak tichý jako při vystoupení Sicky Sock, ale naplnil se výkřiky několika fanatických fanoušků, kteří pod pódiem vytvořili hlouček a škulali sebou v jakémsi záchvatu. Mám dojem, že hudba by byla vynikající i bez jejich hlučného příspěvku. Rozpolcený názor na jejich chování měli i členové skupiny. Kytarista Adam Ruta je podporoval, baskytarista Vojta Šilhan napomínal. Ostatní členové skupiny Matyáš Veselý - klávesy a Vojta Ruzha - bicí se k jejich povyku raději nevyjadřovali.

Poslední v pořadí vystoupila skupina Just4funk, kterou jsme měli možnost poznat už minulý rok v září též v Experimentálním studiu. Někteří ji možná znají i z dobročinné akce, která se konala v srpnu ve Stamině na podporu postižených lidí. Skupina Just4funk funguje už asi rok a půl a za své trvání prodělala jen dvě změny (výměna bubeníka a přijetí saxofonisty). Členové se dali dohromady přes školu, známosti nebo jazzovou dílnu. V září se představili opět v tradičním seskupení: Janka - zpěv, Berný - el. kytara, Bohy - bass kytara, Petr-saxofon, Nikenday - bicí. Jejich hudba je kultivovaná, pohodová a příjemná na poslech. I od nich jsme se v září dočkali dvou novinek, a sice Disco1 a Disco2. V budoucnu by měli mít nějaké písničky ke stažení na internetové adrese just4funk.org, ale zatím zde naleznete pouze několik fotek. Závěrem bych ráda dodržela svůj slib, který jsem dala Bohymu: Takže pokud nějaká slečna shání dvacetiletého, milého abstinenta a nekuřáka, se smyslem pro humor a se zálibou ve snowbordingu, vysokého asi 177cm, modrookého a se čtverečkama na břiše, nechť se ozve :-).

Hodina s panem profesorem Zavadilem

Jana Lauermannová

Datum 29. září pro mě bylo, tento rok, děsivým momentem. Vztahoval se k němu poslední termín odevzdání našich prvních projektů.

Odehrává se velká přestávka a já zjišťuji, že mi ještě stále leží tři výtisky projektu na stole. Co s nimi? Odnést do ředitelny. Ještě se zběžně podívám na rozvrh. Copak máme za hodinu? Á, tělocvik! Do jedné ruky беру tašku s úborem, do druhé projekty a vyrazím o patro výš. Z ředitelny vycházím s úsměvem na rtech a zvoněním v uších. Ne, to neznamena, že by mi tak drněla hlava, ale že zbývá pět minut do začátku hodiny. Ubírám se směrem k tělocvičně a doufám, že si náladu ještě vylepším volejbalem.

Jako obvykle zůstáváme v šatně a očekáváme příchod profesora. Najednou někdo klepe na dveře. To zas pánové nemají co dělat, že? Ale po druhém opakování tohoto děje si začínáme říkat, že by to třeba mohl být pan profesor... a budete se divit, ale opravdu byl!

V tělocvičně pohotově nastupujeme do řady. „Co byste chtěly dneska dělat?“ Polovina třídy se vyjadřuje pro floorball a asi jen dvě nadšeně hlásáme volejbal. Ptáte se a co zbytek? Ty raději taktně mlčí, nevědouc, co je horší. „Tak jo. Dejte si čtyři kolečka, rozcvičte se a já jdu zjistit, kolik je funkčních hokejek.“ Asi tak vpůli rozcvičky se ze schodů ozývá divný dusot, buď padá pan profesor ze schodů, nebo... první možnost zavrhuji! Ano, byly to míče. Po vyslechnutí faktu, že byly nalezeny jen tři hokejky a ty bychom si asi nebyly schopné během utkání půjčovat, se většina třídy tváří zničeně, ale my věrné volejbalu jásáme.

Rozcvička byla sice předcvičující studentkou ukončena, ovšem po dotazu pana profesora: „To bylo vše?“ nám dochází, že bude přece jen ještě něco následovat. Jsme odkázány na žebřiny. Co se asi tak může skrývat v tomto gestu? No co jiného než posilování. „Tak se pověste a desetkrát přitáhněte nohy.“ Následuje názorná ukázka od pana profesora, ovšem s nohama na zemi. „No, ale vy byste je měly pokrčit ještě víc, u mě by to teď jenom nevydržely kalhoty.“

Po třikrát zopakovaném mučení na žebřinách se ve dvojicích vrháme na míče a začínáme se rozpinkávat. Lichý počet studentů má pro tělocvikáře jeden neblahý důsledek. Jedna z nás zůstává osamocena, a tak se k ní do dvojice přidává sám pan profesor. Dívka s němým výrazem děsu na tváři bere míč a opatrně ho odbíjí, aby se vyhnula jakékoli chybě. Pan profesor s milým výrazem na tváři lehce poupravuje vše špatné, co se přece jen objevilo a po pár minutách vydává povel k natažení sítě.

Jako tradičně se rozdělujeme do družstev rozdělením čísel a vydáváme se do pole. Pan profesor se uchyluje pod žebřiny a povoluje rozehrání hry. První podání končí úderem o zeď v rovině sítě. Dopad míče je provázen jen krátkým tázavým pohledem profesora a hraje se dál. Kupodivu nám to i chvíli jde, když nepočítám drobnější incidenty typu dopad míče do středu hřiště bez snahy hráček o odbití a podobně.

Postupně se ovšem naše šikovnost stupňuje. Jak moc špatné to je, se dá poznat na tváři pana profesora. Nejdřív se jen lehce směje, ale později to přechází do širokého úsměvu, dále do zakrývání očí rukama a končí prosebným pohledem na tu z nás, které to zrovna nějak nevyšlo...

Osvobozující okamžik od záchvatů smíchu podněcených naším uměním je zvonění a to nejen pro nás, ale hlavně pro pana profesora, který se zajisté potřebuje vzpamatovat z naší hry a z toho, že z nás naděje na Vánoční pohár asi nikdy nebudou...

Pálení latiny a jiné pravdy

Přemysl Bureš

Ano, zase tak jako vždy na konci školního roku. Událost jen pro hrstku vyvolených, kteří se s nasazením vlastního života, ale přesto s chutí vrhnou po hlavě do neznáma. Ano, tak jako (skoro) každý rok jsme opět vyrazili na školní výlet. Tato mimořádná událost rozechvívá a vzrušuje studentstvo týdny dopředu a členy milého profesorského sboru dohání k šílenství, ale přiznejme si otevřeně, mají k obavám důvod?

Minulý školní rok jsme si jako třída vytyčili jasný cíl: uspořádáme školní výlet. A tak se také stalo. Ze strany ředitelství se nám na tuto výzvu dostalo nečekané odpovědi. Ukrojili jsme si jeden a půl dne ze školního rozvrhu pro naše radovánky.

A tak ve čtvrtek 24. června vyrazila naše průzkumná jednotka do terénu v čele s generálem (prof.) Petrou Quirenzovou a kapitánem (prof.) Vítem Klozem hlídat hranice, které přiléhají k našemu severnímu sousedu, tedy Polsku, do Nového Města pod Smrkem.

Náš příjezd byl nejspíše vyrazen, protože při průchodu městem jsme potkali akorát tuláckého psa a dvě kočky. Já, jakožto domorodec v této oblasti, jsem se ujal vedení až k našim prozatímním kasárnám (nejsem daleko od pravdy), která se skládala z jedné velké zděné budovy, několika velkých bakelitových chat a velkého fotbalového hřiště fotbalového klubu FC Nové Město pod Smrkem. Již zdáli nás vítaly radostné výkřiky mladých Poláků, nadějí polského šachu. To ovšem netušili, co je čeká. Po ubytování neopomněla mužská část naší třídy rozžhavit „Sound systém“ (složen: discman, dvojice reproduktorů schopných vytvořit nadpозemský „kravál“ a kupa CD), ke kterému měla žen-

ská část nemálo připomínek. Ano, chlápci si dokázali vybojovat jedinou zásuvku na pokoji. Zčásti to byl důkaz, že Darwinova teorie o přirozeném výběru je pravdivá, zčásti zázrak, protože všech šest nevinných chlapců přežilo nájezdy rozlícených dívek. Každopádně zásuvka byla naše a na pol-

ských šachistech bylo ještě tentýž večer vidět, že s tím nesouhlasí. V podvečer jsme absolvovali prohlídku města a veřejných záchodků (nápad hodný nás!) a večer jsme prožili v kroužku u hry - aktivity, která (jak jinak) byla doprovázena hudbou by DJ Swen (F. T.). Ráno nám snídaně (opravdu chutná) připomenula naši službu vlasti a armádě ČR na tomto místě, a tak jsme se podle denního rozkazu, a k nemalé radosti šachistů, vydali směr hora Smrk. Většina naší posádky nedostala proviant, a tak když při zdolávání této nejvyšší hory Jizerských hor došlo na cepíny a mačky, rozhodla se valná část posádky zůstat v základním táboře a kontrolovat náš výstup. Ostatní, v čele s kapitánem Klozem, vytáhli náčiní a vrhli se do kopce. Dorazili jsme bez ztrát (nahoru i zpět) a obhlídka hranic proběhla bez potyček s polskými pohraničníky. Po obědě (měli jsme totiž plnou penzi, přestože po požití prvního oběda někteří říkali, že si radši nakoupí vlastní jídlo) vyhlásil generál, přerušovaný nástroji skupiny Guano Apes, odchod směr koupaliště. Já, znalý zdejších poměrů, jsem věděl, co mám očekávat, ale někteří členové posádky skoro neustáli zjištění, že pod pojmem koupaliště se rozumí rybník, jinak zvaný „Kačák“. Většina ovšem neodolala svůdnému šplouchání, a tak už za chvíli byla voda plná skotačících dítek. K večeru se konala na tamějším beach- volejbalovém hřišti ukázka našeho umění, a dokonce přijely skupiny Guano Apes a Limp Bizkit, aby zpestřily pobyt našim polským spolubydlicím (= trpícím). Skupina ve složení P. B.(kytara), M. S.(bicí), P. B.(zpěv), F. T.(baskytara), O. J.(kytara) hrála klasické „pecky“, a tak rozjela své představení na plné obrátky a strhla všechny diváky. Večeře nás ale opět přenesla do reality vojákovy všedního dne a my, stojíce opět nohama na pevné zemi, jsme si užívali krásného letního večera. V sobotu přišel rozkaz ke stěhování naší jednotky z chaty č. 2 do chaty č. 10. Stalo se tak k naší

velké nelibosti (= velké libosti šachistů), protože jediná „šťáva“ pro náš Sound system byla v pokoji našeho generála. Dobrý voják ovšem nezoufá, a tak díky nemalé vynalézavosti našeho generála, paní prof. Quirenzové, jsme ukořistili „prodlužovačku“. Jediným problémem byla skutečnost, že v té chvíli měla ženská část posádky ve svých rukách zdroj elektrického napětí a ke zděšení hráčů šachů se rozhodla použít jej k napájení vlastní hrací skříňky. A tak začala nelibostná válka mezi dvěma pokoji, válka, kterou by historikové zapsali do dějin jako decibelovou. Ta byla přerušena pouze výletem k jedné z významných turistických atrakcí v Jizerských horách, totiž k Obřímú sudu, kam jsme pochodovali v plné polní a s minimálním přísunem tekutin (tato skutečnost nenastala na příkaz generála, ale na vlastní uvážení vojáků). Odpoledne jsme opět trávili na hřišti a večer přišel zlatý hřeb, diskotéka v budově, kde se jinak hrával stolní tenis. V neděli ráno nám bylo řečeno, že jsme úkol splnili na výbornou a že se vracíme do Liberce. Tak jsme využili poslední chvíli při balení zavazadel a v naprostém souladu oba pokoje zapnuly své Sound systémy na plný výkon. Za libých zvuků hudby se sešla naše posádka, aby vzdala hold mrtvému jazyku, tedy latině, a to v podobě pálení jednoho exempláře učebnice tohoto skvostu, jenž byl základem pro nejeden soudobý jazyk. Ano, je to poněkud barbarská a neuctivá metoda, ale jak jinak dát najevo, že je to opravdu mrtvý jazyk? Tak tedy Ave magistra et lingua latina. Se slzami v očích a s rukou na prsou jsme opouštěli tuto mezinárodní základnu a vydali se směr nádraží (některé si odvezli rodiče v luxusních automobilech značky Ferrari), kam měl přijet náš vojenský speciál. Ten však nepřišel, a tak jsme nasedli na klasický osobák a za zvuků písně Včelka Mája v několika světových jazycích (včetně polštiny) od DJ Swena jsme vyrazili směr domov.

Cesta do Španěl

prof. Milan Váňa

Kromě několika obchůdků se suvenýry je všechno zavřené - je přece maňana a ještě neděle k tomu. Sestupujeme až k řece Tajo podívat se na most sv. Martina, nejstarší ve městě. Z dlažby sálá takový žár, že to cítíme i přes podrážky. Pomalu se vracíme podél řeky na místo srazu, kde je park a hlavně stín. Do Madridu je asi hodina cesty. Na „hotelu“ se vysprchujeme, oblékneme se do „gala“ (tedy do čistého a suchého) a vyrazíme do večerního velkoměsta, kde život teprve po poledním klidu začíná. Hned vedle hlavní třídy zapadneme do restaurace s názvem Zahara, pro vedro venku název příznačný, ale uvnitř je příjemně. Kombinace, kterou nám na talíři přinesou, by asi žádného dietetika nepotěšila. Vynikající biftek o velikosti boty číslo 48-50, k tomu vaječnou omeletu, asi tak stejně velkou, krokety se sýrem a šunkou a zeleninový salát s majonézou. Láhev kvalitního vína „coronat opus“. Moc jsme si pochutnali. Vyrážíme nejprve na Puerta del Sol, velkou křižovátku čtyř hlavních tříd v centru a pokračujeme na Plaza Mayor. Nasvětlené náměstí je úchvatné, líbí se nám. Přestože je deset večer, horko je ještě pořádné. Skoro všechny dámy kolem nás si dělají před obličejem průvan vějíři, tak své parťačky taky jeden koupím, aby vypadala jako Španělka. Mávat se s ním naučí velmi rychle. Kolem zní kastaněty, o půlnoci zde bude představení flamenco. My se ale vracíme rušnými ulicemi na „hotel“. Studená sprcha je velmi příjemná a splachuje z nás lepkavý pot. A protože i Španělé zřejmě zítra musí do práce, je v noci klid.

Pondělí. Po snídani nakládáme kufry a vyrážíme do ulic. Už víme, že Prado je zavřené. Vystoupíme na Plaza de España, vyfotíme si Cervantesův pomník s donem Quijotem a Sancho Panzou a přesouváme se k Palacio Real. Následuje prohlídka, vstupné mastné, sleva zase žádná, navíc mi v batohu objeví rentgen kapesní nůž, který je mi zabaven (po prohlídce však vrácen). Kolem poledne se vydáváme do rozpálených ulic, pokračujeme přes Puerta del Sol na náměstí de la Cibeles a dále na Plaza de la Colón. Vedro je až neúnosné, sedáme na lavičku a já čekám až větrík rozvine velkou španělskou vlaj-

ku, která schlíple visí na stožáru vedle Kolumbova pomníku. Dorazíme k zavřenému Pradu, několik fotek a začínáme přemýšlet, jak zajistit jídlo na večer a zítřek. Jenže všechno je zavřené. Maňana. Konstatujeme, že Madrid vypadá jako provinční město a divíme se, a ne naposledy, že metropolí není Barcelona. Pak už vyrážíme směrem na západ.

Několik příštích dní strávíme v Portugalsku, ale to nás tolik nezaujalo a tak se těšíme na návrat do Španělska

Část druhá - Andalusie

Přejíždíme hranici mezi Portugalskem a Španělskem na řece Guadiana a míříme na jih do Jerezu de la Frontera, kde budeme bydlet. Ubytování hledáme asi hodinu - je to klasický Jugendherberg. Pokoj ve čtvrtém patře, u stropu se točí obrovský ventilátor, který nejde vypnout, není tu ani umyvadlo

V sobotu míříme na Gibraltar. Jedeme kolem mnoha geografických zajímavostí, které bedlivě sleduji v mapě. Když však míjíme mys Marroqui, nejjížnější bod Evropy, nepadne o něm ani zmínka, zato nám náš staříčkový průvodce připomíná, že jedeme kolem mysu Trafalgar (ten už ale je 50 km za námi). Stoupáme přes horský hřeben a všude kolem jsou stovky, možná tisíce větrných elektráren a spousty dalších rozestavěných. Míjíme přístav Algeciras a vyjíždíme do La Línea, posledního španělského městečka před Gibaltarem. Pověstná skála je v mracích, k hranici se suneme jen pomalu, trvá to přes půl hodiny. Po dvanácté hodině jsme tam, ale nastává komplikace. Na hranicích nás čeká pasová kontrola, sedm lidí musí vystoupit a bude na nás muset čekat na španělském území. Toto faux pas jde na vrub našeho průvodce, který ráno připomínal lidem, aby si vzali plavky, které jim byly nakonec k ničemu, ale o pasech nepadla ani zmínka. Mnozí z těch, co museli vystoupit se často chlubil tím, kde už všude byli, proto nechápu, jak mohou jet bez pasu, když vědí, že budeme překračovat hranici. Paradoxem bylo, že tam musela zůstat i jedna Australanka, poddaná jejího

Veličenstva, ale neměla pas a tak měla smůlu. My samozřejmě pas máme a Angličani už nás znají.

Část mimošpanělská - Gibraltar

Projdeme pasovou kontrolou a jsme opět na půdě staré dobré Anglie, byť je to jen kolonie. Ale místní obyvatelé zjevně pod koloniální knutou netrpí. Přestože si Španělsko opakovaně činí na tento kus země nárok, místní usedlíci o tom nechtějí ani slyšet. Autobus zajede na parkoviště, průvodce jde zjišťovat, zda nás svezou mikrobusy. Po chvíli se vrací s tím, že mikrobusy ne, ale taxíky za 24 euro jsou k dispozici. Mě se to nelíbí, raději bych si to prošel pěšky. Jdu se zeptat na informace a ochotná slečna mi vysvětlí, že na Point Europe je to moc daleko, jít 4 kilometry jí připadá jako hotové šílenství a asi 200 m odsud tam jede městský autobus číslo 3. Projdeme skrz Grand Casemates Gate, zahame dopravu a za 1 euro jsme za čtvrt hodiny u majáku. Na jedné straně ke skále stojí mešita, vedle majáku pak poslední obchod v Evropě. Vylezeme ještě na ochoz, ale nad průlivem se válí mraky a Afrika není vidět. Chvilí ještě pokoukáme a příštím autobusem jedeme zase za 1 euro kus cesty zpátky. Později zjistíme, že jsme byli jediní, kdo se až sem dostal. Vystoupíme u Casina a vydáme se do kopce na skálu. Dojdeme až na okraj chráněné oblasti, zaplatíme 1 euříčko a můžeme pokračovat jako walkers, bez nároku na návštěvu jeskyně a taky pověstných opic. Škoda. Moje parťačka má však radost, opice z neznámých důvodů vidět nechce.

Po několika stech metrech se cesta zlomí přes horizont a začínáme klesat pod lanovku, která vede na vrchol 456 metrů vysoké skály. V tu chvíli je zahlédnu. Sedí na kamenném zábradlí a pozorují kolemjdoucí. Rychle vytahuji foťák a zároveň působím jako živý štít. Magot bezocasý - či jak se ty opice jmenují - najednou je jich kolem plno. Pomalu se suneme do brány ve zdi, když nám jedna malá opička vyběhne zpoza rohu pod nohy. Rychle ji fotím a zároveň se snažím udržet rovnováhu, protože cítím na zádech velkou zátěž, ale opice to není. Projdeme branou a před námi se otevře nevidaná show. Opic je celé hejno a všude kolem jsou turisté. Jedna samice sedí na zemi a kolem ní je kruh turistů, kteří si jí fotografují. To, co následuje, je ohromující. Samici to přestalo bavit a vydala se z kruhu ven. Najednou zrychlí

a skočí na jednoho z turistů. Jde mu opakovaně po igelitové tašce, ale starý pán ji nakonec, byť rozsáplou, ubrání. Všichni kolem se smějí, ale myslím, že pánovi do smíchu není. Ještě chvíli pozorujeme tuto fantastickou podívanou, jedna z opiček visí na zrcátku autobusu a pózuje jako zkušená herečka. Stačíme také zahlédnout, jak jedna opice skočí na střechu projíždějícího auta, nechá se deset metrů svézt a zase vyskočí na kamenný ochoz. Opice jsou za námi a my scházíme dolů do města. V 17 hodin je odjezd, ale dvě dámy chybí. Za půl hodiny je přivezou smějící se policisté. Zabloudily, zkoušely se dovolat na mobil, který nám na začátku putování dal náš průvodce, ale ten ho měl celou dobu vypnutý!!! Odjíždíme a za pasovou kontrolou nabíráme našťvanou sedmičku, které se čekání značně protáhlo. Mně se Gibraltar velmi líbil, možná i proto, že veškeré nápisy tam vypadaly mnohem srozumitelněji.

Tak jsme zase zpátky ve Španělsku a směřujeme na Cádiz. Průvodce nás ještě jednou upozorní, že míjíme mys Trafalgar, ačkoli k němu máme opět nejméně 50 km. Do Cádizu dorážíme kolem osmé večer. Namísto starého přístavu shlédneme katedrálu a několik kostelů. Vynutíme si přestávku u marketu Champion, většina kupuje jídlo, my navíc sherry. Kde jinde by se mělo koupit, když ne u Jerezu!! Řidiči si nepamatují cestu k hotelu, průvodce truceje a tak jako pozornost cestovky dostáváme hodinovou projížďku nočními předměstími Jerezu, na některých křižovatkách jsme byli i šestkrát. Zlatá prozíravost, ještěže jsme nakoupili. Na hotel přijedeme v jedenáct, otevřeme si láhev a balíme na ráno. Venku je vedro, větrák u stropu se točí jako blázen, ale moc to nepomáhá, až k ránu se ochladí.

Je neděle a Španělé se do práce nehnují. Průvodce několikrát marně buší na dveře jídelny a tak hned ráno nabíráme zpoždění. Vyrážíme směr Sevilla, zastavujeme kousek od centra, po vyloupení informačního centra jdeme ke katedrále s věží La Giralda, tady je pohřben Kryštof Kolumbus. Po zkušenostech ze dnů minulých si jdeme zase sami. Více než hodinu se kocháme nádherou prostorem i zahrad v Real Alcazar. Poté se vydáme podle mapy na nábřeží, protože chceme vidět Plaza de Toros de

la Maestranza - tedy nejslavnější španělskou koridu. Dorazíme právě včas, za 10 minut začíná prohlídka. Bez průvodce se dovnitř nedostanete, takže zaplatíme (a rádi) a čekáme s houfem ostatních. Prohlídka bude dvojjazyčná - anglicky a španělsky. S malým zpožděním se nás ujme průvodkyně, která nám typickou hispánskou angličtinou popisuje historii i současnost koridy. V muzeu před námi defilují slavní toreadoři i býci. Ve třetím sále je na zdi hlava obzvláště slavného býka. Podle tradice, pokud býk usmrtí toreadora, musí tohoto býka zabít hned následující toreador. Tento býk však vyřídil i druhého toreadora, zda ho skolil až třetí se už nedozvídáme (asi ne, protože býk šel po druhém vítězství do důchodu). Pak nás vezmou do ochozů samotné arény, dozvíme se, kterou bránou vcházejí toreadoři, kterou odcházejí po vítězném souboji, kudy vpouštějí býky. Čekáme, kdy se tak stane, ale prý až za týden. Tři toreadoři a šest statečných býků - mimochodem lístek na koridu, která trvá asi dvě hodiny, stojí 5,5 euro (v Madridu). Ještě si na náměstíčku vyfotím slavnou Carmen a pokračujeme dál.

Za dvě hodiny jsme v Cordóbě. Vylezeme z autobusu do nesnesitelného žáru, venku je přes 50°C a my se vydáváme přes most ke slavné Mezquité. Máme dost času, abychom si tento skvost prohlédli, stojí to opravdu za to. Katedrála, kterou postavili Maurové původně jako meši-

tu, je architektonickým a hlavně historickým unikátem. Večer ochutnáme paellu a poprvé a naposledy usínáme v klimatizovaném pokoji.

Ráno razíme směr Granada. Poslední štace ve Španělsku. Krajina za okny je vyprahlá sluncem. Kolem samé kopce, kam jen oko dohlédne a všude kolem Granady jsou milióny olivovníků. Přijíždíme nahoru k Alhambře a jdeme ke vchodu pro vstupenky. Tak na tohle jsme se těšili snad nejvíc. Část první - palác Násrovců - to je nádhera až oči přecházejí. Část druhá - červená Alcazaba - nic moc. Část třetí - palác Generalife - další nádhera. Paláce, zahrady, vodotrysky - vše v dokonalé harmonii. Ti Maurové si uměli užívat. Pak jdeme pěšky dolů do města ke katedrále, zamíříme do královské kaple podívat se na hrobky Katolických králů Isabely a Ferdinanda. Na další cestě spíše náhodou objevíme to, o čem jsme četli v průvodci - obnovenou repliku maurského bazaru. Úžasné bludiště plné všelijakých cetek, poslední zajímavost na naší dlouhé ale krásné cestě. Za dva dny už budeme zase doma.

A tak se skončila naše další velká cesta za poznáním, velmi zajímavá, ale také velmi náročná, nevhodná pro člověka zvyklého na pohodlí a komfort. Splnil se nám další velký sen, ale utvrdili jsme se opět v tom, že cestování s davem pro nás není. ZLATÍ NAŠI STUDENTI!!!!

Krátký vtip

Václav Nešpor

Jednou šel Pepíček koupit PC hru (Prince of Persia) do BONTONLANDU v Pražské ulici. Koupil ji za 599 Kč. Pak ji nainstaloval a co to? Složka POP se nenainstalovala. Dobře, řekl si, asi mám špatný počítač. Druhý den jel Pepíček za kamarádem, a tak si řekl, že vyzkouší, jestli je špatný počítač, nebo hra. Byla špatná hra. Uf, řekl si a šel hru reklamovat. V BONTONLANDU mu CD vyměnili (Prince of Persia za Medal of Honor). Když ho Pepíček instaloval, zjistil, že chybí Disc 2. Tak druhý den šel opět reklamovat. Po 30-ti dnech mu došel další (Medal of Honor). A ten

nešel spustit. Tak po dvou týdnech a BIPU šel reklamovat. Jeden den mu řekli, ať přijde zítra. Tak přišel druhý den, a to mu řekli, že je jedno CD poškrábané. A tak mu nic nevyměnili.

Jestli se vám to zdálo vtipné, tak byste měli vědět, že se to stalo mně. Takže vám radím, nekupujte v BONTONLANDU ani pouzdro na CD. Nebo zkuste hru 3x reklamovat. To už máte lepší si CD vypálit.

Večer u Fryče s prof. PhDr. Martinem Hilským

Vanda Hutařová

Večer 27. 10. se sešla v knihkupectví u Fryče vybraná společnost a sice milovníci Shakespeara a obdivovatelé prof. PhDr. Martina Hilského. Pokud si někdo není jistý tím, jaká je spojitost mezi těmito dvěma jmény, pak pouze připomenu, že profesor Martin Hilský je známým překladatelem Shakespeara. Přeložil jeho sonety a asi 20 různých her.

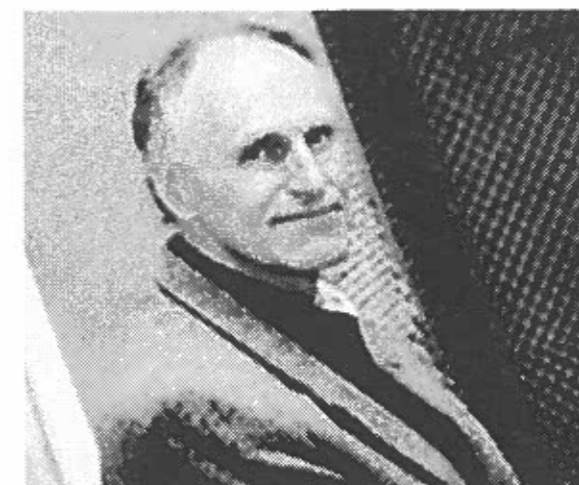
Než začala přednáška, každý si u vchodu zakoupil hliněný výrobek z chráněné dílny Rváček a pak se usadil. Zřejmě se počítalo s menší návštěvností, a tak si mnozí museli na židle chvíli počkat. Nakonec se přece jen společnost uklidnila a potleskem přivítala profesora Hilského, který na zahájení pronesl několik uvítacích slov. Poté byl požádán, aby nás seznámil s letními Shakespearovskými slavnostmi. Když splnil tuto prosbu, rozpovídal se o hře Večer tříkrálový, u které nás seznámil s dějem a věcmi souvisejícími. Rozebíral průběh tzv. slavností Světla, pozastavil se nad charaktery některých hlavních postav a upozornil na výskyt a důležitost šaška v různých Shakespearových hrách. Hlavním tématem však byla krása a důležitost slova, která se vyskytuje v Shakespearových dílech. Právě komedie Večer tříkrálový je typickým příkladem, co se může stát, když někdo umí kouzlit slovy.

Publikum v sále potichu naslouchalo a nikomu neuniklo ani jediné slůvko, které profesor Hilský pronesl. Jeho vyprávění bylo poutavé a jak jinak - zasvěcené. Nevím, jak ostatní přítomní, ale mě jímala jakási závat. Měla jsem dojem, že do této chvíle jsem neuměla Shakespeara ani zdaleka docenit, že

mi unikala spousta důležitých a zajímavých detailů. Předem stál člověk, který působil vševědoucím dojmem, a já měla pocit, že s Shakespearem prostě musel vyrůstat.

Po nějaké době došlo na dotazy. Myslím, že není třeba je zmiňovat. Jediné, co mě při této části přednášky upoutalo, bylo chování jakési paní v předních řadách. Už jen to, že místo stručné otázky začala citovat dopis pro Shakespeara od Wericha, bylo překvapující. Myslím, že si všichni oddechli, když zjistili, že ho nebude číst celý. Jakmile zmiňovaná dáma přestala předčítat, podívala se vševědoucně na kolem sedící a shrnula sdělení úryvkem. Nakonec se triumfálně profesora Hilského optala, zda by se pod tento dopis podepsal. Obdivovala jsem eleganci, s níž profesor odpověděl. Dokonce rozvinul některé nové a zajímavé teorie. Ona dáma nás obohatila svými všetečnými otázkami ještě notnou chvíli. A stejně jako poprvé dokázal profesor Hilský odpovídat i na její další dotazy. Nejvíce mě zaujaly scénografické poznámky, o nichž se též rozhovořil. Jak je známo, Shakespeare si na jejich psaní příliš nepotrpěl. Psal pouze příchody a odchody, v kterých však prý lze najít určitý řád. Profesor Hilský si vzpomněl pouze na jednu rozvinutější scénografickou poznámku a sice: odchází, následován medvědem (Zimní pohádka).

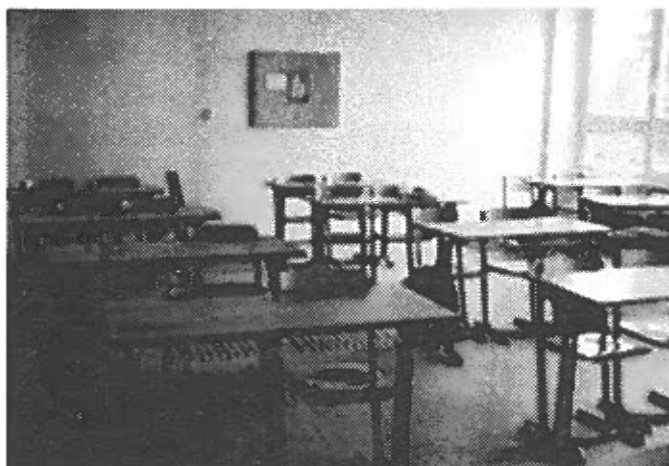
Vše jednou skončí, i krásné večery, ale jedno je jisté, na některé z nich nikdy nezapomeneme.

Prima

Matyáš Taller

S nástupem nového školního roku se na PG objevila i čerstvá várka primánů, přišedších z různých okolních škol pod naši ochrannou modrobílou zástavu. Soudě podle elánu, který

většina z nich projevuje při přesunu po školních chodbách, je nové prostředí příliš nezakřiklo a zvyknout si na něj pro ně bylo otázkou okamžiku. Shluk poměrně mladých studentů řítící se za hlasitého zvukového doprovodu po chodbě však pravděpodobně není jedinou tvář, kterou tato třída ukazuje světu. Jakmile zasednou do školních lavic, stanou se z nich zajisté pilní, přičinliví studenti, plní elánu k dalšímu vzdělávání. Nebo snad ne? Mohla by o tom svědčit kupříkladu nepotvrzená báchorka, že nejmenovaný student si vysloužil značnou popularitu jedním svým výrokem, a to kupodivu nikoli hlubokomyslnými slovy typu „myslím, tedy jsem“, ale zcela prostou větou „Já to nechápu!“ pronášenou prý se značnou frekvencí (i několikrát denně). Ponechme stranou, jak by vedení a personál školy mohli být spokojeni s výrokem primy, a přistupme k tomu hlavnímu - jak se primánům pozdává gymnázium. Z letmého průzkumu veřejného mínění vyplývá, že co se týče souznění třídního kolektivu (mimocho-

dem složeného ze dvou třetin z dívek), jsou novopečení primáni povětšinou šťastní, optimističtí, až nadšení. Vlastními slovy jednoho z nich si „no, jako docela rozumí“. Tentýž optimismus panuje ohledně profesorů, kteří rovněž sklídili mnoho pochvalných slov. Jestli je to výsledek šoku z nového prostředí, že si novopečení studenti ještě nestačili vytipovat své „oblíbence“, vrozenou naivitou nebo strachem z ocelové pěsti třídního profesora, se dá jen těžko říct (ponecháme-li stranou domněnku, že by to snad mohla být pravda). Několik náhodně vybraných dotázaných studentů potvrdilo, že v porovnání s jejich předchozí školou je na tom PG jednoznačně lépe, a to i co do výzdoby a povrchové úpravy stěn interiéru. Zvláštní chválu pak sklídily toalety, pravá to pýcha každé školy. Dle slov profesora, který dostal letošní primu na osm let na starost, se třída již teď dobře profiluje, studenti pracují na věcech, které je baví, a v rámci možností nezanedbávají povinnosti. Těžko říci, jestli jde o počáteční zápal nebo se zde rodí nová skvělá třída bez výraznějších vad v kolektivním souznění. Podstatné ovšem je, že jsou zde studenti spokojeni. Dá se tak soudit z odpovědí, které vám většina z nich dá, když se jich zeptáte, jak se jim tu líbí - „no...ehhh...dobry.“ Jak si vyložit podivné „proboha-to-je-blázen“ pohledy, které na vás při odpovědi vrhají, ovšem zůstává záhadou... Nezbývá než popřát letošní primě mnoho úspěchů při aklimatizaci i samotném studiu a mnoho štěstí do budoucna jak studentům, tak profesorům, kteří jsou odsouzeni ji učit.

S panem prof. Záhorou

Jaromír Hanzal

Vsadím se, že nemít tenhle člověk dready, většina z vás by si při každodenním svědomitém plnění studijních povinností nového pána učebny na dva zámky ani nevšimla. Nám to nedalo a novému informatikovi, Davidu Záhorovi jsme položili pár otázek. Přátelský rozhovor o vkusu, chutích kultury je svým způsobem exkluzivní, neboť zpovídáný se přiznal, že s médii komunikuje poprvé.

Luštěniny: Dobrý den. První dotaz - co se Vám vybaví, když se řekne „Luštěniny“?

David Záhora: Vybaví se mi hrách a čočka.

L.: Proč se ptám - tento název nese náš studentský plátek, jménem kterého Vás teď zpovídám. Říkal jste hrách a čočka. Máte s tím spojená nějaká stravovací traumata?

D.Z.: Do určité míry ano, týká se to zejména jídel v menze na místní TU.

L.: Přejděme tedy k příjemnějším pokrmům. Váš oblíbený?

D.Z.: Dost rád si pochutnávám na tatarském bifteku.

L.: K tomu k pití?

D.Z.: K tatarskému bifteku jediné pivo, to snad ani jinak nelze. A spíš preferuji to plzeňské, už jenom díky tradici.

L.: Od jídla, do světa počítačů. Hrajete počítačové hry?

D.Z.: Ne. Hry nehraji, protože mě to nebaví. Zčásti jsem to samozřejmě zkoušel, občas nějakou hru pustím, ale že bych trávil čas jako moji vrstevníci z VŠ, kteří byli schopni prosedět celý den u počítačové hry, to opravdu ne. Snad jen emulátory na staré počítačové hry, například na Amigy, kde byla docela zajímavá grafika.

L.: Když ne u her, tak při čem Vás u počítače najdeme, popřípadě čemu dalšímu se ještě ve svém volném čase věnujete?

D.Z.: Pro mě velkým zdrojem informací a i inspirací internet. Dá se říct, že jistou část svého volného času trávím na internetu, který je podle mě jako médium nedocenený a spousta lidí ani netuší co všechno se lze najít a jak s tím pracovat.

Samozřejmě poslouchám hudbu, nemám vyhraněný styl, ale obecně by se dalo říci, že nejsem tak melodicky založený, ale spíše mě zajímá hudba, která má rytmus. Včera večer jsem třeba poslouchal norský folklór...

L.:...což mi tedy moc nesejde k těm „pověstným“ dreadům. Co třeba něco tanečnějšího?

D.Z.: Jasně, Prodigy, protože to je moje mládí, spíše ale jejich starší produkce. Tu bych asi vypíchl nejvýše.

L.: Cítíte se být technařem?

D.Z.: Vazby na tuhle kulturu mám, to bezpochyby. Jsou to mí přátelé, většinou vrstevníci. Spousta mých známých žijí jako travelleři a cestující po Evropě, aktivně se ale už zhruba dva roky na ničem nepodílím. Sám jsem hudbu nikdy neprodukoval, jako absolventa elektro-technické školy mě vždycky spíše zajímala technická stránka věci.

L.: Jak vnímáte televizi? Sledujete ji?

D.Z.: Televizi nemám, má ji sousedka a to mi stačí (smích). Sleduji ji spíše ve smyslu zpráv, ale připadá mi, že informace které z ní dostávám, jsem si sám nevybral. Také proto se raději přikláním k internetu, o čemž už jsme hovořili. Médiu televize jako takovému se ale nebráním. Pokud bych měl z nabídky českých stanic jmenovat jednu, která je mi nejbližší, tak řeknu ČT2, kde je určitě nejvyšší podíl smysluplných informací.

L.: Závěrem Vám nabídnu kousek mediálního prostoru, abyste řekl něco, co se Vám nelíbí a na co byste si třeba chtěl postěžovat...tedy?

D.Z.: Mám určitý odlišný názor na globalizaci, než má většina společnosti. Tato globalizace jako trend je nevyhnutelná, ale podle mě ne tím způsobem, jakým se to teď razí. Mám na to prostě jiný názor, který si můžu obhájit v momentě kdy se začne argumentovat. Konkrétnější bych ale teď být nechtěl, zavánělo by to zaujatostí.

L.: Díky za rozhovor a nashledanou!

D.Z.: Nemáte zač. Nashledanou.

Kostel

Matyáš Taller

(Tento text vznikl na BIPU na bloku „Literární maraton“. Šlo o psaní literárního textu, který měl být směsicí různých žánrů. Časy průběžných změn žánrů nám oznamovala paní prof.An, která celý blok vedla. To ovšem nebylo vše - do textu se měly zakomponovat i úryvky z neznámých textů, které vyhledávali a přinášeli ti členové družstva, kteří zrovna nepsali. A toto je jeden ze čtyř výsledků.)

Mannfred už nevěděl, jak dlouho kráčet, kdy odešel, odkud a proč vůbec. Veškeré jeho vzpomínky smazalo mrhnutí, vlezlý chlad prohryzávající se i přes tlustý kožený cestovní kabát až ke kostem, plazivá mlha skrývající poslední čepele zežloutlé a mrtvé trávy a všudypřítomný šedý prach. Prach byl všude - pokrýval rozpraskanou zem, létal s ledovým větrem ve vzduchu, oslepoval oči, umlčoval ústa a dusil dech. Mannfred si posunul roztrhaný mokrý kus hadru přes nos a znovu vykročil. Kroky těžkých okovaných bot se marně snažily hlesnout pod šedými závějemi a jemná šedá zrnka šelestila v záhybech špinavých, potrháných kalhot.

Rozhlédl se po křivých, černých korunách stromů, které se rozprostíraly nad ním a pomáhaly bouřkovým mrakům dusit poslední záchvěvy odpoledního slunce. Kdysi tu snad zpívali ptáci, běhal život...snad. Před Revolucí... Ta představa, představa bezživotných, šedých svahů, černých varhan zmučených suchých lesů, na které vítr hrál teskné árie pro Zánik, jako stále ještě zelených živých věcí sršících životem, ho téměř pobavila. Pousmál se a zcela automaticky se zapřel proti větru, který se ho snažil smést ze svahu.

O pár okamžiků později se přehoupl přes holý hřeben a užasl.

Opuštěný kostel stál přímo před ním, ve vší své zruinované nádheře a pošlapané vznešenosti. Polámané a zohavené sochy jako by křičely žalobu na své vrahy, na ty, co vyrazili dveře, vymlátili okna a znesvětili oltář.

To bylo to, co Mannfred celou dobu hledal. TEN kostel, poslední zbytek předrevolučních svatyní. S pevným rozhodnutím nechat průzkum stavby na zítřek se v mrtvém vývratu uložil ke spánku.

„Kapitáne!“

Zjizvená tvář se pomalu obrátila k Mannfredovi. „Poručíku! Sláva Bohu, konečně jste odtamtud

venku!“

„To ano...byl jsem tam zavřený měsíc a stačilo mi to.“

„Co vám jen dělali? Vypadáte strašně.“

„Zavřeli mě do cely...plné krys. Přivázali mě na rám...prvních pár dní se to dalo vydržet...ale pak...“

Již dlouho se nejbližší okolí nízkého rámu, na němž jsem ležel, doslova hemžilo krysami. Byly divoké, drzé, lačné, civěly na mne rudýma očima, jako by se nemohly dočkat, až se na mne vrhnou, jakmile se přestanu hýbat. Ta žravá chamrať se mi co chvíli zahryzávala do prstů. Potřel jsem tě zbytky toho mazlavého ostrého pokrmu svá pouta, kam jsem jen na ně dosáhl; pak jsem zdvihl ze země ruku a zůstal strnule, bez dechu ležet.

A pak jste přišli vy.“

„Máte štěstí, poručíku. Kontrarevolucionáři už svými praktikami zabili silnější lidi.“

„Jsem si toho vědom, pane.“

Probudil se. Zase ten sen, zase mu připomíná minulost...

Posadil se, smetl ze sebe popel a rozhlédl se. A tehdy po své pravé ruce uviděl Mnicha. „Dobré ráno,“ zaskřehotala postava v kutně. Mannfred si všiml, že svatý muž má tvář jezevce. Snad byl už příliš otupělý, aby ho to vůbec překvapilo.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

„Jsem Jezevec...abbé Jezevec. Jsem tu, abych tě poučil...abych ti něco vyprávěl.“

„Tak do toho,“ odvětil Mannfred zmateně.

„Kdysi dávno, ještě před Revolucí, bylo jedno údolí, kterým tekly dvě řeky. A ty se navzájem tak nenáviděly, že na sebe neustále dorážely a zaplavovaly tak ono údolí. A jednou do tohoto údolí přišel cestovatel, Vladan se jmenoval. A prohlížel si to údolí. Uviděl toto:

Nejenom vody se v tom údolí spolu rozkmořily, taky divoši, kteří tu žili, v jednom kuse mezi sebou bojovali. Tlupa proti tlupě, kmen proti kmeni, člověk proti člověku. A tak se dlouho skrýval, dlouho váhal, koho se zeptat na cestu k moři, ale všichni mu připadali zlostní a nepřátelští. Až konečně objevil shluk jakýchsi chatrčí, kde divoši v kole tančili kolem tlustého sedícího muže a cosi zpívali.

(pokračování příště)

Perličky z hodin

Nápis v laboratoři:

To, co je zelený je biologie.

Co smrdí je chemie.

Co nevychází je fyzika

Prof. Doležalová v sextě: „Tak jim pojiťe vytřít zrak, xx.“

Xx: „Já bych jim moh vytřít cokoliv, ale zrak asi ne.“

Ještě matematika:

Prof. Doležalová: „Běží se závod, dva koně jsou na startu, ozve se výstřel...“

Xyy: „A v tu ránu se koně skácí k zemi.“

Zeměpis:

Nejdelsí řeka Evropy je Volha.

Řecko a Francie byly kolonie GB

Prof. Váňa: „Tak mi řekněte, v jaké francouzské bitvě zemřel Jan Lucemburský.“

Yx: „Na Moravském poli.“

Dvojeří profesora Machačného:

Nemocnicí se plížím tmou,

vykonat pomstu zlou.

Ještě jednou sexta: /ztratila se klika/

Prof. Q: „Kde je ta klika?“

Xxx: „V prdeli.“

Xxy: „Tak to má někdo z prdele kliku.“

Profesor Buchar perlí při probírání optiky:

Paprsky z nosu jsou rozbíhavé.

Oči jsou zdrojem světla.

Profesorka Doležalová na J.M., který poslední vbíhá do třídy a nechává za sebou otevřené dveře: „Jirko, vy máte doma černochoy?“

Jirka hbitě odpovídá: „Ne, ještě přijdou.“

Profesorka Doležalová praví k oktávě: „Ti, co mi nedali, tak zítra.“

RED MEAT

the devil's puppet show

from the secret files of
Max Cannon

Hmm... možná jsem byl na děti ze sousedství trochu moc zty. Možná jsou moc mladá na to, aby měly pochopení pro mé vípky.

Je dokonce možné, že to, co považují za nevinné žertíky, jsou pro jejich nevinné malé mozečky traumatické zážitky.

Ježíš... mluví ze mé chlast.

RED MEAT

trowelled-on laugh line spackle

from the secret files of
Max Cannon

Ahoj, Karen. Nemohl bych si u vás půjčit nějakou starou lepenkovou krabici?

Na co ji chceš?

Vyrobím z ní stroj času a pošlu tvého pejska do budoucnosti.

Proč?

Protože doufám, že v budoucnosti znají technologii, která by jim umožnila dát dohromady a oživit ty jeho kusy, co jsem seškrábal z chladíče.

MAMIIII!

Ale ne tak... Potřebuju jenom krabici na prázdné lahve.

RED MEAT

bio-booster battle booties

from the secret files of
Max Cannon

Jenda Citrón! Jak se vede? Co kdybys nastoupil ke mně do auta a projedeme se za město.

Díky za nabídku, Tede. Ale rád bych doma stihnul zprávy.

Viš, Jendo, to nebyla nabídka. A ve zprávách bude, že ti shořel dům.

Tomu říkám smůla. Můžu bydlet u tebe, než si něco najdu?

To viš, že jo. Vlez si do kufru.